Р Е Ш Е Н И Е
№ 2871

гр. София, 29.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 6 състав,** в публично заседание на 10.03.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **1265** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на вр. с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК) вр. със Закона за семейните помощи за деца (ЗСПД).
Образувано е по жалба на М. Ш. срещу Заповед № 92-ЗСПД-5069/10.12.2013г. на Директора на ДСП – Л. [населено място], АСП, потвърдена при административното обжалване с решение № РД 01-06/02.01.2014г.
Становищата на страните са следните:
Оплакванията на жалбоподателката за незаконосъобразност на акта са аргументирани със съображения за дискриминация по повод гражданство и че нищо не се е променило, а са й отказали помощи, които преди това е получавала. Иска да се отмени отказа и да продължи предоставянето на помощта.
Ответникът, директорът на Дирекция „Социално подпомагане" (ДСП) – Л., АСП чрез юрисконсулт П. оспорва жалбата, счита че жалбоподателката не е сред категориите лица по чл.3 от ЗСПД, които имат право на семейни помощи за деца.

От фактическа страна се установява следното:

Видно от удостоверение за раждане от 18.06.2007г. на [община] на 18.11.1994г. е родено детето М. Ш. О. с майка А. М. Ш., и двете арменски граждани.

Жалбоподателката е подала молба декларация за получаване на месечна добавка по чл.8д от ЗСПД с вх.№ при ответника от 29.11.2013г. като прилага експертно решение на ТЕЛК за белодробни заболявания № 2391 от 185 15.11.2013г., с което на детето й е определена 64 % т.н.р.със срок до 01.11.2016г.
Със заповед № 92-ЗСПД-5069/10.12.2013г. на директора на ДСП Л. е отказана

помощта със съображения, че не отговаря на условията на чл.3, ал.5 от ЗСПД. При административното й обжалване заповедта е потвърдена от горестоящия административен орган са, че в обхвата на специалния ЗСПД не са включени изрично чужденците, на които е предоставена особена закрила по ЗУБ. Също и в ЗУБ не е предвидено. За лицата чуждестранни граждани или семействата на чужди граждани, ползващи се с особена закрила, които имат разрешено постоянно пребиваване в РБ, следва получаването на семейни помощи да е предвидено в международен договор, по който Република Б. е страна. Жалбоподателката и детето й са граждани на А.. Административният орган правилно преценил, че не е налице изискуемия се международен договор, регламентиращ изично правата на М. Ш. да получава претендираната семейна помощ, няма и изрична разпоредба в този смисъл и в друг нормативен акт.

Решението е съобщено на жалбоподателката на 10.01.2014г. На 24.01.2014г. в АССГ е подадена жалбата, по която е образувано делото.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, спазена е писмената форма, мотивиран е.

Издаването му обаче е в противоречие с материалноправните разпоредби и е в несъответствие с целта на закона - основания за незаконосъобразност по чл.146, т.4 и 6 от АПК. Съображенията на съда са следните:

Административният орган неправилно приема, че не е налице правно основание за предоставяне на семейни помощи в конкретния случай.

От данните по делото е видно, че жалбоподателката и дъщеря й са с арменско гражданство и статут на бежанец. Детето е родено и отглеждано в РБългария от 1994г. Съобразно разпоредбата на чл. 2, ал.1 от ЗЧРБ чужденец по смисъла на този закон е всяко лице, което не е български гражданин.

В чл. 26, ал. 1 от Конституцията на Република Б. и в чл. 3, ал. 1 от ЗЧРБ е регламентирано, че чужденците, които пребивават в Република Б., имат всички права и задължения според Конституцията, българските закони и ратифицираните международни договори, с изключение на тези, за които се изисква българско гражданство.

Специалният закон ЗСПД предвижда в чл.3 групите лица, които имат право на семейни помощи за деца. В т.5 от разпоредбата е предвидена групата на бременните жени - чужди граждани, и семействата на чужди граждани, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в страната, ако получаването на такива помощи е предвидено в друг закон или в международен договор, по който Република Б. е страна Следователно правото на семейни помощи по националното право не е обвързано във всички случаи с българско гражданство, а допуска подпомагане на чужденците, които постоянно пребивават и отглеждат децата си в РБ. От данните по делото следва, че жалбоподателката М. Ш. фактически постоянно пребивава и отглежда детето си в РБ. Правното основание на пребиваването й е предоставеният статут на бежанец. Съгласно чл.32 от ЗУБ жалбоподателката има правата и задълженията на български гражданин, с изключение на: 1. правото да участва в избори за държавни и местни органи, в национални и местни референдуми, както и да участва в създаването и да членува в политически партии; 2. да заема длъжности, за които със закон се изисква българско гражданство; 3. да бъде военнослужещ; 4. други ограничения, изрично

предвидени със закон.
При преценката съдържанието на международната закрила, каквато представлява предоставения на жалбоподателката и детето й статут на бежанец, следва да се съобрази Директива 2011/95/ЕС на ЕП и на Съвета от 13 декември 2011г. относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила. Срокът за транспониране на директивата е изтекъл на 21.12.2013г. и същата е пряко приложима и с приоритетно прилагане пред националните норми, които й противоречат. В съображения 45 от Преамбюла на Директивата е посочено, следното „По-специално, с цел да се избегнат социални трудности, е уместно на лицата, на които е предоставена международна закрила, да се осигури адекватна социална помощ и средства за издръжка, без дискриминация в контекста на социалното подпомагане. По отношение на социалното подпомагане, условията и редът за предоставяне на основни обезщетения на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, следва да се определят от националното право. Възможността за ограничаване на това подпомагане до основните обезщетения трябва да се разбира в смисъл, че обхваща най-малко минимален гарантиран доход за съответното лице, помощи в случай на заболяване или бременност и семейни помощи за деца, доколкото такива обезщетения се предоставят на гражданите съгласно националното право".
Съгласно чл.29, § 1 от Директивата "държавите-членки гарантират на лицата, на които е предоставена международна закрила, получаването в държавата-членка, която им е предоставила такава закрила, на необходимите социални грижи, както е предвидено за гражданите им." А § 2 на същия член предвижда възможност чрез дерогация от общото правило, установено в параграф 1, държавите-членки да могат да ограничат социалните помощи, предоставени на лицата, на които е предоставен статут на субсидиарна закрила, до основните обезщетения, които се предоставят на същото равнище и при същите условия, както за гражданите им.
Следва да се отбележи, че възможността за ограничаване на равното третиране при социалните помощи е от една страна за лицата, на които е предоставена субсидиарна закрила, а на жалбоподателката е предоставен статут на бежанец. Освен това не се установява Република Б. да е заявила подобна дерогация на правилото по §1, от чл.29 от Директивата. Същевременно по аргумент и от съображение 45 от преамбюла на Директива 2011/95/ЕС семейните помощи за деца са сред основните обезщетения, за които не е предвидена възможност да се ограничават по отношение на лицата, на които е предоставена международна закрила, каквато е жалбоподателката.
Съобразявайки горното съдът намери, че национална правна уредба, предвиждаща изключване от семейните помощи за деца на чужденците, пребиваващи и отглеждащи децата си на територията на РБ със статут на бежанец, противоречи на Общностното право и следва да бъде оставена неприложена.
Освен горното съдът намери и следните съображения по националното право за незаконосъобразност на обжалвания отказ.
В случая следва да се има предвид, че се касае за семейна помощ по чл.8д от ЗСПД, която е месечна добавка за деца с трайни увреждания, а съгласно чл.51, ал.3 от КРБ лицата с физически и психически увреждания се намират под особена закрила на държавата и обществото. Това се отнася и за постоянно пребиваващите на

територията на РБ лица на съответното правно основание.
Спорното прекратяване на месечна добавка по ЗСПД за дете с трайно увреждане, което е с постоянно пребиваване и е отглеждано на територията на Република Б., е в нарушение на негови основни права и не е съответно на целта на закона и поради следното:
Правото на семейна помощ е производно от и обезпечаващо правото на детето на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие, прогласено в чл.27 от Конвенцията за правата на детето, ратифицирана от Република Б. и обн. ДВ. бр.55 от 12 юли 1991г. Съгласно разпоредбата държавите - страни по Конвенцията, признават правото на всяко дете на жизнен стандарт, съответствуващ на нуждите на неговото физическо, умствено, духовно, морално и социално развитие. Родителят/родителите или другите лица, отговорни за детето, имат първостепенна отговорност да осигурят в рамките на своите способности и финансови възможности условията за живот, необходими за развитието на детето. Държавите - страни по Конвенцията, в съответствие с националните условия и в рамките на своите възможности, предприемат необходимите мерки с цел да подпомагат родителите и другите лица, отговорни за детето, да осъществяват това право и в случай на нужда предоставят материална помощ и програми за подпомагане, особено по отношение на изхранването, облеклото и жилището. С отказа да се изплаща месечна добавка по чл.8д от ЗСПД е нарушено правото на А. М. Ш., обезпечавано с грижите на родителят й (в случая само на майка й) по отглеждането й, на жизнен стандарт, съответстващ на нуждите на нейното развитие. Целта на подпомагането по чл.8д от ЗСПД е да посрещне специфичните нужди по осигуряването на жизнения стандарт на децата с трайни увреждания.
Предвид горните съображения съдът намери, че ответникът незаконосъобразно е отказал на жалбоподателката семейна помощ по чл.8д, ал.1 и 2 от ЗСПД, за отглеждане на детето й А. М. Ш. и обжалваният отказ следва да бъде отменен. В хипотеза на чл.173, ал.3 от АПК делото следва да бъде върнато като преписка на органа за издаване на съответния акт съобразно указанията в решението.
Разноски не са претендирани и съдът не присъжда такива.
Воден от изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. Ш. Заповед № 92-ЗСПД-5069/10.12.2013г. на Директора на ДСП – Л. [населено място], АСП, с която й е отказана помощ по чл.8д от ЗСПД.
ИЗПРАЩА преписката на Директора на ДСП – Л. [населено място] за произнасяне по молба декларация на М. Ш. от 29.11.2013г. за получаване на месечна добавка по чл.8д от ЗСПД съобразно задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени с решението.
Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС на РБ в 14 дневен срок от съобщаването му.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ:
(Боряна Бороджиева)